

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.487 van 15 mei 2014
in de zaak A. 212.192/XIV-35.584**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 april 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 120.330 van 10 maart 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 april 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Verzoeker gaat in het eerste onderdeel van het enige middel voorbij
aan de vaststelling in het bestreden arrest dat niet kan worden vastgesteld “dat er in casu
sprake is van een inmenging als dusdanig in het privéleven van verzoeker en zijn
minderjarige kinderen, waardoor een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM
zich niet opdrong”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt immers op dat het

ingeroepen privéleven werd opgebouwd tijdens een precair verblijf en/of een verblijf dat niet als legaal kan worden beschouwd, wat verzoeker op geen enkel moment betwist, en waaraan dus geen rechten kunnen worden ontleend. Die vaststelling volstond op zich reeds als antwoord op de grieven die verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had opgeworpen. De overige motieven in het bestreden arrest betreffende artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM) zijn dan ook overtuigend en verzoekers kritiek daartegen kan niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Wat betreft het belang van de kinderen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste plaats terecht vast dat het beroep niet mede namens de kinderen werd ingesteld zodat er vragen kunnen worden gesteld bij het belang van verzoeker bij zijn betoog. In de aanvankelijk bestreden beslissingen wordt betreffende de situatie van verzoekers minderjarige kinderen overwogen dat “zijn kinderen (...) bij de geboorte de administratief gunstige verblijfssituatie van hun vader (volgden) gezien hun moeder niet verblijfsgerechtigd is” en dat “de minderjarige kinderen (...) de administratieve situatie van hun vader (volgen)”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon in het bestreden arrest dan ook op wettige wijze besluiten dat hieruit blijkt dat de staatssecretaris geen redenen zag die zich er tegen verzetten dat het verblijfsrecht van de kinderen tevens wordt ingetrokken en zij het grondgebied dienen te verlaten. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het derde onderdeel van het enige middel aanvoert, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissingen, zowel in de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht als in het bevel om het grondgebied te verlaten, wel degelijk verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij verzoekers vluchtelingenstatus wordt ingetrokken omdat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnd wordt doordat hij doorslaggevende informatie heeft verzwegen. Het derde onderdeel van het enige middel mist dan ook feitelijke grondslag en is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftien mei tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams